

Lares do Val Miñor “escolma”

SOLEDAD GARCÍA RIVEIRO

Neste apartado “O meu Val de Miñor” presentamos hoxe unha escolma da poeta Soledad García Riveiro que, unha vez trasladado o seu domicilio ao concello de Nigrán, quixo poñer en poemas os seus sentimentos ante a nova paisaxe. Pertencen ao seu libro inédito Lares do Val Miñor.

MONTE LOURIDO

Montelourido galopa nun día gris
onde ningún sol brilla no ar
onde o vento entorpece o voo das gaivotas
onde o mar se eleva claudicado de azarosa tormenta
pero en cada unha das súas ondas
da súa coraxe
lanza ao meu corazón
o impulso da lúa
tan tenue e esculpida hoxe, que
con borboriñante son me acomoda
na noite
sobre a almofada
con escintileo de luz e pólvora
a mesma pólvora que atiza a marea.

XACIA DE ABRIL

Xacia de abril
Nada no Galiñeiro
semella amábel o canto desta xacia
branco, livián
semella escoitado
arroupado por un abril que segue a prol da auga
ao seu paso
con aire de romanza
un remuíño resoa con aliteración

baten no seu corpo ondas
son só pequenos lugares
refachos onde os centra o nada.

FIGUEIRA DOS AMANTES, EN BAIONA

Abaixo o mar
enriba a muralla

é setembro
a mañá adormece nun cálido branco
entre fíos de sedela

ela silencia a choiva
bocexa tímida para os seus beizos
está sedenta

el espernexa todo o seu corpo
brinca introvertido e silandeiro
quere enchouparse do seu leite
do seu látex que tradea

descoñece das brincas o cuarto
mais anhela dos amoríos no ar
que fenden co tempo

é marzo
a escuridade tinguiu a area
a mañá espreguiza cuberta de béveras

Abaixo segue o mar
enriba a muralla

FLORECE O CORAZÓN

O amor é unha xanela con vistas a ti
unha razón para a loucura
unha guerra silente plena de treguas baleiras.

Ti es o meu espello
se ti choras, eu estou triste
se ris, son o ceo
se me ignoras, deixo de existir.

Ti chámame a filas da vida.
Ti estírasme e fasme relativa
a miña orixe de coordenadas
a miña derivada constante
o diferencial de todas as miñas ecuacións es ti
e tan só ti
sesión golfa do meu espírito
levarasme ó paraíso.

Para ti serei o máis pequeno
o cotián
o monótono son constante
do que non se percibe pero sempre está.

Eu
eu quedarei contenta coa túa mañá
co espertar desta terra, chamándome
miñorana!

OS VENTOS

Temos que roubar os ventos
que gaban a serra da Groba
que dan volta no Cortelliño
e acariñan os dedos coa pedra do pescador
que descoloran a paisaxe máis bela
de todas as especies do mundo

Temos que agochar ese segredo
para deixar que a soidade conviva entre nós

Temos que mollar os pés durmidos na Foz
para imprimir nas nosas plantas
as engurras que o mar sementa na Ladeira
e apañar do Lourido o derradeiro raio de Sol

Temos que permitir que as nosas barcas
beban coas súas espadas no Miñor durmido
de Vincios ata as Estelas
de Silleiro ata o Portiño

SOLPOR

Estou aquí
no miradoiro de Monteferro.
O sol é tenue
acariñame sen quentura.
Son un vagalume belido á espera da noite de verán.
Pecho os ollos.
Abaixo o mar.
Nobelos de auga destemidos.
Abro os ollos.
Non estás.